

KOLEGAMENTO CH – (DVD 2310M, 61 min.)
Rocca di Papa 17. septembra 2016

„Malými krokmi k zjednotenému svetu“

1. [Otvorenie a pozdravy](#)
2. [Dúha nad Káhirou \(Egypt\)](#)
3. [Tinku Kamayu. Ženy vlnenej priadze \(Argentína\)](#)
4. [Originální svatební cesta](#)
5. [Učitel Ardjan \(Albánsko\)](#)
6. [Urobiť niečo pre mier](#)
7. [Bruno Venturini](#)
8. [Mnoho tvári jedného príbehu \(Taliansko\)](#)
9. [Rozhovor s Mariou Voce \(Emmaus\) a Jesúsom Moránom](#)
10. [Chiara Lubichová: Opustený Ježiš a zjednotený svet](#)
11. [Záver](#)

1. OTVORENIE A POZDRAVY

Ryan: (pozdrav v angličtine) Ciao a vítajte pri Kolegamente CH!

Maria: (pozdrav v češtine) Sme skutočne šťastní, že tu dnes môžeme byť s vami napojenými z celého sveta!

Ryan: Volám sa Ryan, pochádzam z USA, z Chicaga. Moje mesto je známe z rôznych dôvodov, jedným z nich je basketbal, veľké pizze a krásna panoráma mesta.

Nedávno som ukončil štúdium Marketingu a prv, než si nájdem zamestnanie, chcel som prežiť obdobie dobrovoľníctva. Do tejto služby som sa pustil spolu s Ďalšími mladými z Medzinárodného centra gen.

Maria: Ja som Mária, som z Českej republiky, malej krajiny v srdci Európy, známej pre svoje hlavné mesto Prahu, nazývanú „Zlaté mesto“ a pre produkciu piva. Ale nielen pre to!

Minulý rok som skončila architektúru. Aj ja som si povedala, že by bolo pekné urobiť niečo pre druhých. A tak som prišla sem. O tri dni sa vraciam späť a som veľmi rada, že som si mohla urobiť túto skúsenosť.

Ryan: Pre mňa je až neuveriteľné, že sa dnes zhovárame s celým svetom. A aj tu v sále je zastúpený celý svet.

Maria: Srdečne vítame reprezentantov Hnutia z Amerík a Oceánie, ktorí práve ukončili svoje stretnutie. (potlesk) A niekoľko protagonistov z rôznych príspevkov kolegamenta máme aj tu medzi nami, medziiným mládež z organizácie „Nie od vojny“. (potlesk)

Ryan: A teraz si zatelefonujeme... Poďme k protinožcom na druhú stranu zemegule, presnejšie do mesta Perth, do jedného z najizolovanejších miest. Ciao, Clarissa, počujete nás?

Clarissa: Ciao Ryan, áno, výborne.

Ryan: Áno, je to fajn!

Clarissa: Srdečne vás zdravia „protinožci“, ako si povedal... tu vo fokoláre je nás malá skupina na konci ešte zimného dňa. Tu je šesť hodín podvečer, ale na ostrovoch na východe je už 10 hodín večer.

Chceme vám povedať, že aj tu sa usilujeme organizovať pomoc rodinám, ktoré prišli z Iraku a Sýrie.

Ide o spoluprácu medzi nami a Melchitskou cirkvou a ľuďmi z rôznych farností a čínskych komunit v našom meste.

Fokoláre sa stalo tranzitným bodom a rozmanito pomáha. Jedna skúsenosť s providenciou, ktorá priniesla radosť tým, ktorí rozdávali i tým, ktorí prijímali.

Všetci sme presvedčení, že ide o lásku, ktorú dáš a ktorá sa ti vráti!

Ryan: Veľmi pekne ďakujeme, Clarissa! Sme s vami hoci na vzdialenosť 13.000 km! Ešte raz, vďaka!

Clarissa: Áno, ciao!

Maria: Ciao, ďakujeme! Mali sme v pláne zatelefonovať aj do Gabonu, v Afrike, ale kvôli súčasným problémom v tejto krajine, nepodarilo sa nám s nimi spojiť.

Vieme len, že internet majú len niekoľko hodín ráno. Dúfajme ale, že sledujú toto kolegamento a to, že sme s nimi! Ciao!

Ryan: Samozrejme, je tu krásne publikum. Chcel by som preto využiť túto príležitosť, aby sme vás viac poznali. Prejdem medzi vás, aby som lepšie videl, kto tu je... Ciao, teší ma! Ja som Ryan? Ako sa voláš?

Maké: Volám sa Maké a som z ostrova Futuna, v Oceánii.

Ryan: Skvelé, a chcela by si nejako pozdraviť svet?

Maké: Pozdrav v miestom jazyku! (*saluto in futunese*)

Ryan: Ďakujeme, prosím potlesk! (*potlesk*)

A kto je tu ešte...?

Ciao! Môžeš sa, prosím, postaviť? Ako sa voláš a odkiaľ si?

Roberta: Som Roberta a som z Venezuely.

Ryan: Ok, chceš aj ty nejako pozdraviť?

Roberta: Áno, pozdravujem všetkých našich doma, všetky komunity, ktoré zastupujete aj vy všetci, čo nám pomáhate a vo všetkom podporujete.

Ryan: Ďakujem!

Maria: Vieme, že situácia vo vašej krajine je pomerne ťažká, čo nám o tom povieš?

Roberta: Áno, fakticky prežívame veľkú ekonomickú a spoločenskú krízu, ktorá nemá obdobu, je to tvár opusteného Ježiša, každodenne dochádza k extrémnemu násiliu a dotklo sa nás to i zblízka, lebo dvaja mládenci z Hnutia dali svoje životy za záchranu svojich príbuzných.

Maria: Vďaka! Hlboko nás to dojíma. Je to silné.

2. DÚHA NAD KÁHIROU (EGYPT)

Maria: Prvý dokument nás privedie do Egypta, do Káhiry. Protagonistkami sú ženy zo štvrte Shubra, projekt podporuje Akcia za Zjednotený svet a Fond „Koz Kazah“.

Nadpis: 2016 KÁHIRA, BŘEZEN 2016

Vypravěč: V dnešním Egyptě jde bohatství minulých dob ruku v ruce s mnoha výzvami současnosti.

Stejně jako je tomu v mnoha metropolích světa, ekonomická propast mezi různými společenskými vrstvami vede k marginalizaci. Na své cestě se spolupracovníky AMU jsem se jich často ptal, co můžeme udělat pro tuto nepříjemnou situaci. V jejích odpovědích se vyskytoval arabský výraz “duha”: “Koz Kazah”.

(musica)

Zdá se to být zvláštní, ale "Duhu" viděli právě v této čtvrti Káhiry, která se jmenuje Shubra, Má 6 milionů obyvatel a jen málo důvodů k úsměvu.

(musica)

S úsměvem nás uvítala Shoinaa a její rodina. Shoinaa se již několik let účastní aktivit Koz Kazah. Její příběh je podobný příběhu mnoha dalších žen zde: musela snášet klam, rozvody, rodinné zvyky, které ji odňaly důvěru v sebe sama. Dnes ale, na její tváři po tom všem není ani stopy.

V aktivitách Koz Kazah, Shoinaa, spolu se stovkami dalších žen, se jí dostává pomoci ve znovuoživení svých vlastních schopností.

Awatef Klada: formátorka v Koz Kazah Foundation: *Na začátku nevzaly do ruky ani štětec ke kreslení: neexistovalo pro ně nic, než starat se o dům a děti. Povzbuzovaly jsme je a šly jsme jim příkladem.*

Donna Nedi: *Moje dcera chodila do této skupiny, ptala jsem se jí, co to je: bála jsem se, že se obírá o čas na studium. Začala jsem tam chodit s ní a seznámila jsem se s Awatefou a Imen. Chodila jsem tam se svou kamarádkou, pak jsme se seznámily s ostatními a byly jsme jako sestry: každou událost, oslavu, prožíváme společně.*

Vypravěč Gianpaolo: Kromě řemeslné výroby se ženy učí o zdraví, hygieně a kultuře vůbec. Setkat se s novými kamarádkami je také příležitostí pohovořit o tom, jak se starat o rodinu, je to způsob, jak vést dialog křesťanské a muslimské víry.

Awatef Klada, formátorka Koz Kazah Foundation: *Povím ti, co se přihodilo dnes: přišla křesťanka a požádala mě, aby jednu věc mohla říct všem: postavila se doprostřed místnosti a oznámila, že ona, která nemohla mít děti, přišla konečně do jiného stavu. Jedna muslimka jí řekla: pokud budeš unavená a budeš potřebovat pomoc, zavolej mě a přijdu.*

Speaker: Mnoho žen přišlo do Koz Kazah díky svým dcerám.

Mamma di Alaa a další: *Jsme muslimky, ale žijeme spolu s křesťankami, jsou to naše přítelkyně. I naše dcery mají křesťanské kamarádky. Neděláme v tom rozdíly.*

Vypravěč: Aktivita Koz Kazahu vytvořily řetězec dobra založený na vzájemném daru. Ženy, které jsou podporované nadací, například, každý týden pomáhají sestrám matky Terezy v péči o staré a chudé lidi.

Awatef Klada, formátorka Koz Kazah Foundation: *Ženám, které se účastní našich aktivit, jsme chtěli ukázat, že i když mají málo věcí, jsou lidé, kteří mají ještě méně a těm mohou něco dát. Darovat neznamena dávat jen peníze: můžeme darovat své úsilí a pomáhat bližnímu (...).*

Nejsou tu jen křesťané, ale všichni lidé, které sestry našly na ulici.

Tato aktivita zcela změnila pojetí daru u těchto žen, protože v místní kultuře se dává pouze něco jen za peníze.

Voce narrante Gianpaolo: Proč se omezovat na Shubru? Nyní je šance šířit aktivity do dalších čtvrtí: začaly už práce v budově v oblasti Fagall u Káhiry.

(musica)

Nápis: Egypt, šance pro zítřek.

3. TINKU KAMAYU. ŽENY VLNENEJ PRIADZE (ARGENTÍNA)

Maria: A od žien v Káhire, zoznámme sa teraz so skupinou indiánskych žien žijúcich na severe Argentíny, na úpätí Ánd, v regióne kultúry quechua. Tento projekt má za sebou viac než 40 rokov práce a nádeje.

TINKU KAMAYU, Santa Maria de Catamarca (Argentína)

Tinku Kamayiu spolupráce/kooperativa práce žen pochádzajících z pôvodního obyvatelstva.

Margarita Ramirez, ředitelka Tinku Kamayu: Pocházím z lidu calchaquí: otec mého pradědečka byl cacique – hlava kmene. Během krize roku 2001 nebylo nic; nebyla práce, v zemi byla velká chudoba. Postupně jsem objevovala různé formy chudoby. Nejvíce mě zasáhla skupina žen, které měly mnoho problémů: lidé se na ně dívali špatně: pokud vycházely z domu, byly považovány za špatné. To proto, že máme kulturu 'machistickou' podle které žena nemá vycházet z domu. Vnímala jsem, že je to nerovnost. Navrhla jsem proto osmi ženám: Když máme všechny ekonomické problémy, proč nezačít třeba se tkaním?

María Condori, Tinky Kamayu: Přišla jsem první den s pláčem; večer jsem odcházela s pláčem, protože jsem neuměla tkát, neuměla jsem nic. To, s čím se tu setkávám a co mě mohlo podpořit, je fakt, že vnímáš, že máš velkou hodnotu.

Nome?: Člověk se cítí být především přijatý, cítím se realizovaná jako žena, matka, manželka.

Margarita Ramirez: Dnes je Tinku kooperativa se 14 zaměstnanci a naše přání – i když jsme zrnkem v písku – je přispět k postavení lepšího světa. Ano, naším cílem je osvobození z našich předků: řekly jsme si: proč se nevrátit ke kultuře práce našich předků, kterou bylo tkát a pěst?

Nome: Vyrábíme oblečení z 100% přírodních materiálů. Nakupujeme u producentu z hor, kteří přicházejí dolů a prodávají ovčí a z lamy.

Nome: Všechno zpracováváme přirozeně, pro barvení používáme ořechy, cibuli a Jarillu – léčivou rostlinu.

Margarita Ramirez: Máme z toho velikou radost, protože můžeme předávat svou kulturu prostřednictvím nitě.

María Condori, Tinky Kamay: V životě se mi přihodila velmi velká věc: Tinku mi dala život, vrátila mi chuť do života, váží si mě jako ženy, cení si mě a učí mě cenit si druhých. Věřím, že to mi nikdo nevezme.

4. ORIGINÁLNÍ SVATEBNÍ CESTA

Ryan: Příbeh, ktorý budeme teraz vidieť má názov: „Originální svatební cesta“. Úplne to vystihuje, Pozrime sa na to.

Cristian: Seznámili jsme se minulý rok během Týdne sjednoceného světa v Indii v jednu chvíli, když jsem se na ni podíval, jsem si řekl: to je ona!

Elaine: Cristian je z Rumunska a já jsem žila odjakživa v Indii. Věděla jsem, že to bude velká, fascinující výzva; zakusit odlišnost, ale najít i jednotu: to je to, k čemu každodenně dochází.

Elaine: Vzali jsme se... a pak, svatební cesta.

Cristian: Na 1. května v Loppianu jsme se zúčastnili setkání mládeže. Shlédli jsme videozáznam ředitele Charity z Jordánska Waela.

(Z videa Wael Suleiman – Loppiano, Incisa Valdarno, Itálie, 1. květen 2016): Prosíme, přijďte na Blízký východ pomoci lidem....

Cristian: Řekl: přijďte se podívat na situaci. A my...

Elaine: Jdeme

Cristian: Jako by nás někdo zavolaal, jdeme!

Cristian: V televizi vidáme tábory uprchlíků, takže jsme si mysleli, že budeme bydlet ve stanu, ale více uprchlíků je ve městě. Charita je navštěvuje a zajišťuje základní potřeby. V tu chvíli jsme byli zaskočení: a co můžeme konkrétně dělat my? Objevili, že tu nejsme sami pro sebe. Vstáváme kolem 6. hodiny a v 6:50 vyjíždíme do města Zarká.

Elaine: v 7:30

Cristian: Co jsme dělali konkrétně? Byli jsme s dětmi...

Elaine: Ruční práce, interakční hry, kterou jsou současně výchovné i zábavné

Cristian: a Elaine samozřejmě dávala lekce jógy pro ženy

Elaine: Měla jsem lekce jógy, protože jsem myslela na to, že přicházejí ze stresových situací, jsou dezorientované, dechové cvičení a jogínské cviky pomáhají. Mohly se to učit a pak to doma zkoušet.

Cristian: Pak byla naše svatební cesta: pomohli jsme druhým, ale toto pomohlo nám...

Elaine: V našem vztahu

Cristian: V našem vztahu.

Maria: A Cristian má dnes narozeniny! Všetko nejlepší! (potlesk)

5. UČITEĽ ARDJAN (ALBÁNSKO)

Maria: Ale poďme teraz do Albánska a zoznámme sa so snom jedného muža, učiteľa, ktorý urobil náročné rozhodnutie v službe svojej krajine.

Speaker: Shqipëri! Starobylý názov Albánie je "země orlů".

Nachází se na Balkánském poloostrově v Jaderském moři. Z této země pocházejí rodiče Matky Terezy. V minulém století prožila Albánie více než 40 let pod diktátorským režimem, ve kterém lidé velmi trpěli. Po tomto období začala masová emigrace, která stále pokračuje. V současné době má krajina 3 miliony obyvatel, a asi 1 milion a půl Albánců emigrovalo do světa.

Dajana Olaj, studentka Bogë: Toto je hlavní město, Tirana, a my žijeme tu, v oblasti vysokých hor.

Pjeter Ulaj: Škola v naší vesnici byla postavena v roce 1928 a také já jsem do ni 4 roky chodil.

Anila Pekmezi, ředitelka škol Xhaj a Bogë : V Albánii jsou různé oblasti nedostatečně rozvinuté, jako naše hornatá oblast. Každodenní práce našich učitelů je velmi důležitá pro budoucnost dětí, které tu žijí.

ARDJAN ULAJ, učitel v Bogë: Jsem ženatý a mám tři děti, dvě dcery a syna. Jsem učitel. Pro co jsem se rozhodl? Učit ve vesnici na severu Albánie, kde je méně možností vzdělání oproti městu. Kdy jsem se rozhodl? Bylo to v letech 97-98, kdy moje Albánie žila v chaosu, situace byla velmi nejistá. Všichni moji vrstevníci, kolegové, odcházeli z Albánie pryč. Rozhodl jsem se jinak, rozhodl jsem se zůstat a sloužit své zemi. Umožnit lepší budoucnost a dát naději. Je to těžké rozhodnutí? Určitě ano, pokud vezmu v potaz, že moji vrstevníci žijí dnes v Miláně, v Londýně, mají vysoký příjem a mají tak více šancí ve srovnání s tím, co mohu nabídnout svým dětem já.

Robert Ghegaj, student, Bogë : Je mi 12 a jsem moc rád, že chodím do této školy.

Klevisa R. Rakaj, studentka, Bogë: Chodím do školy ráda, protože pan učitel Ardjan je moc fajn.

ARDJAN ULAJ, učitel v Bogë. Pracuji v této malé škole, je tu asi 40 žáků, učím odborné předměty: matematiku, fyziku, chemii a biologii. Je to náročné, ale snažím se to dělat co nejlépe. Můj sen? Chtěl bych, aby se v tomto místě, v této tak krásné přírodě rozvinul turistický ruch. Doufám, že skrze práci a projekt se nám podaří vytvořit něco dobrého. Prožil jsem těžká období, s překážkami, ale jsem šťastný, protože se nám podařilo zrealizovat dobré věci pro komunitu. Děkuji.

Ryan: Mne sa tento Ardjanov príbeh veľmi páči.

6. UROBIŤ NIEČO PRE MIER

Ryan: V auguste som bol v Jordánsku spolu s ostatnými mladými aj ja. Často počujeme z televízie príbehy a čísla, ale tam som sa naučil, zistil som, že ľudia, ktorých som tam stretol, sú úplne rovnakí ako ja, ako moja rodina. Už pre mňa nie sú vzdialení, práve naopak!

Salam, Irak: *Pôvodne sme žili vo veľkom dome s 8 miestnosťami, každé dieťa malo svoju izbu. Až zrazu sme sa ocitli v karaváne o 3m². Povedzte, čo je to za život?*

Sameh, Irak: *Mal som svoj podnik, boli sme sebestační, keď ale tzv. Islamský štát začal s útokmi, museli sme utiecť a zostali nám len šaty, ktoré sme mali na sebe.*

Speaker: Príbeh Salama a Sameh sú iba dva z mnohých, ktoré sa dotkli srdc a myslí skupiny mladých ľudí, ktorí si v auguste dali zraz v Jordánsku, v meste Madaba.

Mnohí sa tam videli po prvýkrát. Pochádzali z viacerých európskych krajín, Blízkeho východu, 3 štátov USA, Argentíny a Nového Zélandu. Prežili 12 dní v tábore, kde ešte pred pol rokom žilo 114 utečencov z Iraku.

Áine, Írsko: *Je neuveriteľné, že bývame v priestoroch, kde žili utečenecké rodiny. Sme tu ubytované tri: Haggar z Egypta, Lina z Nemecka a ja. Na stene blízko mojej postele viseli (tieto) dva papierové obaly z plechoviek od strukovín.*

Anna, Taliansko: *Azda niekedy počujeme hovoriť: "Ach, tá mládež, nič nerobí", možno nás ale podceňujú. Ale: „Nie! Ja som prišla do Jordánska a som v Jordánsku s mladými z iných krajín, a to preto, lebo som presvedčená o dôležitosti toho, čo sa koná...”.*

Speaker: A čo sa stane, ak dáme dokopy skupinu mládeže z Blízkeho východu a Európy, a ktorí sa ocitajú v zložitej a dramatickej situácii?

Sören, Germany: *Obával som sa, že tu na Blízkom východe ma budú obviňovať, že som zo Západu a teraz som tu prišiel pomáhať. Zároveň sa obávali, že sa o nich nebudeme zaujímať, že zostaneme neúčastní a chladní. Nakoniec som videl, že tieto obavy boli zbytočné.*

Pascale, Libanon: *Moja krajina trpí kvôli tejto situácii a je ťažké byť objektívni. Myslím, že kultúrna výmena je veľmi dôležitá. Vždy sa naučíš niečo nové.*

Mohammad, Palestína: *Rozumieme si a je medzi nami súlad. Máš dojem, že to tak aj "musí byť". Každý dopĺňa druhého a pracovať spoločne je krásne a obohacujúce.*

Speaker: *Host-spot* je názov projektu, ktorý podporuje 10 rôznych mimovládnych organizácií v 9 krajinách a financuje Európska komisia.

Charitas v Jordánsku hrá v organizačných otázkach kľúčovú úlohu. Sameh a Salam, ktorých sme práve poznali, zabezpečovali varenie 55 mladým ľuďom.

Dina, Jordan: *Mysleli sme, že by výrečným gestom bolo pozvať sem ľudí, ktorí prežili vojnovú drámu. Bola to príležitosť poznať ich a poučiť sa od nich. A tak sa stali súčasťou nášho projektu.*

Speaker: Hlbokou skúsenosťou bola návšteva sýrskych a irackých rodín čakajúcich na dokumenty pred odchodom do iných krajín.

Ľudia, ktorí boli pre nás až dovtedy len číslami z televíznych novín, sa postupne stávali našimi priateľmi s konkrétnym menom a tvárou.

Marisol, Spain: *Keď sme sem prišli, táto žena bola celá zahalená, nosila závoj, takže bolo vidieť len jej oči. Postupne sme jej kládli rôzne otázky. Deti sme sa pýtali, po čom túžia. Kreslili sme si s nimi. Skutočne sa tým zbúrali mnohé prekážky, hotové múry, a začali nám dôverovať. Jedna matka sa medzi nami tak dobre cítila, že nám začala rozprávať ako sa dostala až sem. Prežívali sme jej bolesť s ňou. Nakoniec si odhrnula závoj a pobozkala nás. Začínať bolo treba od kohosi veľmi vzdialeného, ale nakoniec nám bola blízka ako matka. Už to pre nás nie sú vzdialené príbehy.*

Speaker: Všade je mnoho práce a nápady sa premieňajú na skutky solidarity a znaky porozumenia.

Mnohé obete tejto krízy sú deti utečencov. Každé popoludnie v dvoch rôznych školách animujeme hry pre deti zo sýrskych a irackých rodín.

Shurouk, Jordan: *Dnes sme v materskej škole. (...) Sme tu, aby sme zapálili na ich tvárach úsmev, v srdciach šťastie, hoci len na pár okamihov.*

Speaker: Masmédia často ponúkajú len čiastočné informácie o konfliktoch na Blízkom východe i o utečencoch všeobecne. Tieto deti chcú zdieľať veci bez filtrovania ich príbehy, tváre a nádej rodín nútených opustiť svoju krajinu.

Tak sme začali s informačnou kampaňou o masmédiách.

Massimiliano, Italy: *Zmysel tejto cesty je dať kontinuitu, dať budúcnosť tomu, aká bola ich skúsenosť, rozšíriť poznanie a informovanosť ľudí, o skutočnosti, ktorú by sme mali omnoho viac chápať a byť blízko týmto ľuďom.*

Kristóf, Hungary: *Väčšina mojich fotiek zachycuje radostné chvíle, sú to osobné fotografie, ktoré ak ukážem v Európe, môžu pomôcť zblížiť sa s týmito ľuďmi, zahrať sa s deťmi ako sme to urobili my. Táto fotka ukazuje dobre život rodiny plnej nádeje.*

Wael V. Suleiman, Generálny riaditeľ Jordánskeho Charitasu: *Naše oči vidia vojnu, ničenie, smrť, nenávisť, násilie, konflikty a rozdelenia. Máme ale srdce, ktoré vidí budúcnosť: jedinú ľudskú rodinu bez chudoby, hladu, nenávisť. Budúcnosť je ako nádherná mozaika. Nevieme, kedy sa to premení na skutočnosť, ale pracujeme pre to dnes a chceme aj pokračovať, kým sa to neuskutoční.*

Ryan: V Jordánsku ma oslovila jedna veta tej matky, ktorá toľko trpela. Povedala nám: „Nádej musí stále žiť. Ak stratíme nádej, stratíme život.“

7. BRUNO VENTURINI

Maria: Teraz by sme vám chceli porozprávať o jednom človeku, ktorého mnohí z nás osobne poznali. Je to Bruno Venturini, ktorý v posledných tridsiatich rokoch bol jedným, ktorý stál blízko Chiary Lubichovej. Bruno nás opustil 2. augusta.

Vedľa mňa je žurnalista Franz Coriasco, ktorý poznal Bruna už od svojho detstva, ako mnohí iní. Ciao Franz!

Franz Coriasco: Ciao, ciao!

Maria: Na svojom blogu napísal osobnú spomienku na Bruna, s ktorou sa podelil s tisíckami iných.

Franz: Áno, vyjadriť slovami, kto bol Bruno, je tak trochu akoby sme chceli niekomu rozprávať o mori tým, že mu ukážeme plechovku sardiniek. Okrem iného i on často používal parsimonia/skromnosť vyjadrenia... Ale pre mnohých z mojej generácie, ktorí mali to nesmierne šťastie sa s ním poznať, povedal by som, že Bruno bol otcom, starším bratom a priateľom. Zaiste, šiel si za ním, keď si mal problémy. Niežeby ti ich vedel vyriešiť, ale preto, že si ťa vypočul, a tiež preto, že si o nich jednoducho hovoril, a tak sa ti objasnili... v tomto zmysle. A v tom je to, lebo on bol súčasťou všetkých tých temnôt života, ktoré takto mohli nadobudnúť v živote zmysel a tiež niekedy aj vyjaviť malé svetlo.

Bruno nebol, aby sme si rozumeli „riešiteľ problémov“, ani „spovedník“ v klasickom zmysle slova, ale bol ten, ku ktorému si šiel s istotou, že sa vrátiš s trochu jasnejším pohľadom a pokojnejším srdcom. Preto pri odchode si sa pravidelne cítil dlžníkom a bol si si perfektne vedomý, že si dostal nekonečne viac, než si dal; hoci to bol stále on, ktorý ti ďakoval, bol olympionikom v ďakovaní a skromnosti, v darovaní sa a to vždy.

Ale v poslednej dobe mal pocit neužitočnosti, mal som pocit, že táto jeho mimoriadna schopnosť nebola vrozeným darom, ale skôr s námahou nadobudnutým plodom, bez toho, aby bol niekedy hovoril o cene: tento jeho spôsob vedieť sa dokonale stratiť, pričom pokračoval byť, v tej jeho hlbokoj jednoduchosti, ktorá ale pokračovala v odpočítavaní od seba. V tomto zmysle by som si dovolil povedať, že verím, že Bruno bol skutočne tým najmariánskejším mužom, ktorého som kedy poznal, a v tom, čo Chiara nazývala „umením lásky“, myslím, že pre mnohých z nás bol skutočne nedosiahnuteľným majstrom a zároveň najpokornejším z tých „Prvotriednych“.

Myslím, že aj kratučké video, ktoré vám teraz ukážeme, natočené v letku počas jednej z viacerých spoločných večerí, vyjadruje trochu to isté.

Franz Coriasco: Raz sme sa ťa opýtali, ako by si chcel, aby sa na teba spomínalo a ty si vtedy povedal: Chcel by som sa stratiť! Potvrduješ tento tvoj výrok?, alebo vysvetli ho lepšie.

Bruno Venturini: Áno, lebo, čo chceš, toto cítim v tejto chvíli: ak človek cíti, že prehral, tak čo chceš?!, lepšie je stratiť sa. Zaiste to potvrdzujem, áno!

Ale to, čo mi veľmi vadí je protagonizmus.

Azda sa mi nedarí, ale skutočnosť, že by som sa radšej stratil platí nielen na potom, ale aj na teraz. Je to i jednoduché: po všetkých tých rokoch s Chiarou, teraz si zo všetkého von!

A poviem pravdu: nie je to jednoduché! Niekedy sa tým aj trápim, inokedy by som chcel... ale nakoniec som spokojný a teším sa z druhých. Ale skúsenosť, ktorú som si urobil tohto roku v lete bola, že v určitom okamihu, azda z nejakého vonkajšieho dôvodu, neviem, som pocítil jasný fyzický a psychologický úpadok... V určitej chvíli si hovorím: Čo sa to deje? Akoby sa zrazu jedným úderom prejavilo v celej svojej ťarche mojich skoro 90 rokov. A tak si hovorím: Ale muselo to prísť, nie? Tak dopredu!

Nemáš viac síl ako predtým, nemáš viac síl... dobre! To je život, nie? Stratíť v podstate všetko. Cítil som, že sa realizuje tá skutočnosť, ktorú odo mňa Ježiš stále vyžadoval a ktorú som mu aj určitým spôsobom dal. Neviem to ani dobre vysvetliť, ale – jedným slovom – bola to krásna skúsenosť.

Spomínam si, že v určité dni som sa nedokázal ani pohnúť, bol som skutočne zlomený; až sa mi konečne podarilo povedať Ježišovi to „áno“, ktoré som mu slúbil pred 60 rokmi. Takže, asi takto.... Vidíš, že nie je potrebné robiť ktovie čo, ale „byť“, to áno! Konať svoj diel žijúc okamih za okamihom a prijímajúc všetko a povedal by som: o čo viac nie som, o to viac som.

Ryan: Ďakujeme ti, Bruno, za tvoj príklad.

8. MNOHO TVÁRÍ, JEDEŇ PRÍBEH (TALIANSKO)

Ryan: A teraz si pozrieme príbeh o láske niekoho, kto dokázal vojsť za mreže väznice a pokračoval ako spoločník na ceste aj potom.

Rosalba Ciocca, Patriziova matka: *Alfonz bol vynikajúci, staral sa o môjho syna vo väzení... Ak by nebolo Alfonza, ktorý mu vedel vysvetliť, že nemá zmysel kradnúť... Sú okolo teba ako anjeli!*

Patrizio Ciocca, pomocník v pizzerii: *Prišiel ma navštíviť jedného dňa do rímskej väznice Rebibbia... Opýtal som sa ho, ako sa má môj syn, lebo som ho nemohol vidieť každý deň. Bol medzi nami rodinný vzťah. Pre mňa je ako otec. Úplne rovnako! Bohužiaľ, život je taký... chvíľu si hore, chvíľu dole, potom sa máš znovu dobre, taký je život. Vzťah medzi nami bol najprv môj a jeho, potom sa mi stal otcom, matkou, veď aj môj otec a matka si Alfonza obľúbili. A teraz je nás už viacej, mnoho. A to je krásne!*

Alfonso Di Nicola, fokolarín, iniciátor projektu „Vždy zostať osobou“: *Asi pred 20 rokmi mi jeden priateľ dal adresy troch uväznených osôb. Napísal som všetkým trom, odpísal mi len jeden: Giorgio. Opýtal som sa ho, či sa chce so mnou kamarátiť. Povedal mi: „Kiežby! Rád by som, poslať mi ťa Boh“. Potom ma poprosil: „Mohol by si ísť navštíviť moju mamu? Choď ju navštíviť a pobočkaj ju za mňa.“*

Táto pani sa rozplakala... „Som veľmi chorá, som na okraji smrti.“ Vidím, že máte rád môjho syna, zverujem vám ho.“

Keď som znovu stretol Giorgia, veľmi sa tomu potešil... Neskôr mi povedal: „Môžem ťa o niečo požiadať? Je tu jeden môj priateľ, ktorý by sa chcel s tebou porozprávať. Mohol by si mu venovať minútu...?“ A tak sa pridávali ďalší.

Neskôr mi v tom začal niekto pomáhať, teraz je nás asi 30 a mnohí z nich sú bývalí väzni. Staráme sa o vyše 200 rodín.

Anna Del Villano, zástupkyňa riaditeľa Casa Circondariale Rebibbia (Rím): *So združením „Vždy zostať osobou“ sa vytvoril vzťah, takže my pracovníci môžeme označiť rodiny trestancov, ktoré sú v ťažkostiach a tým sa vytvára okruh vzťahov, ktoré sú veľmi dôležité.*

Platí to aj pri ich sprevádzaní po odchode na slobodu, lebo v tomto bode máme ťažkosti z nedostatku iných zdrojov.

Volontárov vo väzniciach je mnoho, veľa pracuje vnútri. Na území ale pociťujeme veľkú potrebu, a tomu tento projekt je výbornou odpoveďou.

Alessandra D’Orazio: *Poznám ho 9 rokov. Vždy bol... Je to pre mňa dôležité. Každý deň mi pošle správu: „Pekný deň, Alfonso. Dobrý deň, Alfonso“ veľmi mi na ňom záleží. Ja sa vždy dojmem... lebo je pre mňa ako otec.“*

Alfonso Di Nicola: *Nedokázal by som pomáhať týmto ľuďom, ak by som sa sám, počas dňa aspoň trochu nezastavil a nehladal silu v Bohu, silu milovať... až potom sa moje srdce dokáže dotknúť ich srdc, zblížiť sa s nimi.*

Franco Lippera: *Pripravoval som sa na krádež so zbraňou v ruke. Totiž ja som profík. Ak mám niečo urobiť, viem ako na to. Ale vo mne došlo k mentálnemu presvedčeniu, došlo tu k zázraku. Ak na teba vystrelím 14 peciek, všetky neschytáš, len dve, jednu do nôh, druhú do boku. Takto robí s nami aj Boh. Nepochopíš to sám. Pfff, stratil som rodinu, všetko som stratil, nevadí: našiel som Alfonza a on je fakt priateľ!“*

Keď prídeš, som spokojný. Lebo vďaka tebe ľudia neumierajú hladom. Robíš to, lebo to máš v sebe, chápeš?! Si Bohu milý!

Massimo Mallini, finančník Renault, dobrovoľník projektu „Vždy osoba“: *Na týchto miestach ide o mnohoraké pocity: radosť, že sa môžeš vyrozprávať, a raz keď vyjdú von sú z nich opravdiví, žiariví ľudia.*

Ich príbehy, ich nádeje, ich úspechy, neúspechy nakoniec vytvoria krásny príbeh, poriadne krásny príbeh!

Marco Beraldi, motocyklový mechanik: *Už len myšlienka, vedomie, že máš v živote pevný bod tu vnútri, a priat by som si aj vonku, v ktorý treba veriť, v zmysle: vieš, že je to človek, s ktorým môžeš stále rátať, že je to opravdivé priateľstvo! Záleží mi na tom, aby to pokračovalo, aj keď už nebude týchto mreží, dúfam, že čoskoro.*

Keď odtiaľ vyjdem, takým alebo onakým spôsobom, chcem s druhými jednať tak, ako jedajú oni so mnou!

D. Roberto Guernieri, väzenský kaplán (Rebibbia): *Jeden z najväčších našich problémov, ktorému sme stále svedkami je bezmocnosť... Trápi nás to, že nemôžeme konať tak, ako by sme chceli. Ale fakt, že sme vstúpili do týchto ich príbehov, do týchto situácií, nám dovoľuje zapáliť malý oheň nádeje.*

Roberto Mirco, kuchár: *Bol som si istý, že môj život skončil, že skončím na ulici, lebo ľahostajnosť ľudí, predsudky ľudí ťa postupne usmrtila. Ale on mi vrátil nádej, vrátil mi silu, zmysel do nového života a tým zmyslom je pomáhať druhým. Azda aj preto, že predtým som ľuďom dosť ublížil. Mnohým ľuďom som urobil zle, ublížil im. Ale potom som chcel začať odznova. A potom, po väzení, sa pre mňa väzenské brány viac neotvorili. Mnohí ľudia ma aj oplývajú.*

Vďaka Bohu a vďaka Alfonzovi, sa mi podarilo objať pápeža Františka. Nikdy by som si to ani nemohol predstaviť. Všetka táto sila je silou z Božieho milosrdenstva, a nesie ťa. Som šťastný. Cítim sa milovaný.

Alfonso di Nicola: Odkedy som začal mať rád týchto bratov, môj život sa zmenil, cítim v sebe veľkú plnosť. A to by som prial mnohým ľuďom! Lásku, čo nič nežiada, ale všetko dá. To stačí. Dôležité je byť blízko týchto ľudí, potom urobíš len to, čo môžeš, aby si vytrhol nejaký ten trň. Dúfam, že nás budú tisíce a tisíce, čo budú chcieť vytrhávať tieto trne týmto opusteným Kristom.

Ryan: Tento príbeh nás skutočne hlboko oslovil, ďakujeme!

9. ROZHOVOR S MARIOU VOCE (EMMAUS) A JESÚSOM MORÁNOM

Ryan: V tejto chvíli chceme pozvať Emmaus a Jesúsa, aby prišli sem k nám.

Vieme, že sa práve ukončilo stretnutie predstaviteľov Hnutia z celého sveta. Ako to dopadlo?

Emmaus: Moc dobre. Veľká skupina týchto zástupcov je tady v sále. Kedyž jsem se teď dívala na ty krásné příběhy, které jsme viděli v kolegamentu, děkovala jsem Bohu, samozřejmě s vámi se všemi. Napadlo mě: ale v podstatě jde o konkretizaci života, který je na celém světě a který tito zástupci – zatím ze severní a jižní Ameriky, protože tentokrát je to jen třetina, byli tu z Ameriky a Oceánie, pak přijdou další dvě skupiny v příštích týdnech – tito zástupci nám přinesli život, příběhy ze života, příběhy zmrtvýchvstání, příběhy změn, příběhy lidí, kteří začali znovu, kteří znovuobjevili svou důstojnost, objevili možnost darovat se druhým, takže se do toho pustili a změnili věci kolem sebe, změnili společnost. Říkala jsem si: ale to je důležité, to je důležité!

Pak jsme společně objevili kořen všeho toho života, protože jediným kořenem, který umožňuje, aby vznikal tento život, je Ježíš ukřižovaný a opuštěný. A my jsme ho během tohoto setkání znovu objevili.

Objevili jsme – skrze Chiařin objev – že Ježíš je důkazem Boží lásky k lidem. Proč se můžeme mít rádi? Proč můžeme milovat druhé? Protože nás miloval Bůh, miloval nás výjimečně, tak, že dokonce poslal svého syna, aby pro nás zemřel, aby se stal jedním z nás, aby za nás zemřel; nejen zemřel, ale i prožil všechny bolesti, kterými prochází lidstvo. Byl zrazen, tupen, cítil se neúspěšný, ponížený, obraný o vše, chudý. Zakusil všechny bolesti lidstva až po tu největší bolest, kterou Chiara pro sebe vnímala jako povolání k lásce k Bohu, k lásce, která je vyjádřena ve zvolání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ to je láska, která šla až do míry, že se zdál být dokonce Bůh daleko.

Kolik lidem, kolika našim vrstevníkům připadá Bůh vzdálený ve všem, co prožívají, ve všech bolestech, které existují?

Máme možnost jít vstříc těmto bolestem a říci: „Není pravda, že je Bůh daleko, Bůh je tady, v této bolesti, protože ji prožil i on. Bůh je tu, Bůh je tu.“ Můžeme se setkat s Bohem v těchto bolestech, obejmout tohoto opuštěného Boha, který se stal člověkem. V Ježíši opuštěném máme tedy možnost být skutečně lidmi a mít účast na jeho božství, protože Ježíše opuštěného definovala Chiara jako „okno“, okno, které umožní Bohu vidět člověka a člověku vidět Boha. Proč? Protože on je člověk, je „člověk“, člověk bolesti, člověk uprchlíků, člověk všeho, co vidíme ve světě: on je tím člověkem. Takže Bůh vidí tohoto člověka v Ježíši opuštěném.

A současně on je Bůh, protože je Synem Božím, který se stal člověkem. My, lidé, skrze něho, se můžeme setkat s Bohem tváří v tvář. A to v jakékoli situaci.

Opravdu z tohoto setkání si odnášíme tento velký poklad, který jsme dostali, a víme, že si ho neodnáší jen těchto asi 80 lidí, kteří jsou tady v tomto sále a kteří se vrací do zón s touto láskou, ale i vy všichni v zónách máte tuto lásku, všichni, kteří následovali Chiaru, došli k tomuto objevu, všichni, kdo poznali toto charisma, došli k tomuto objevu.

Čekáme opravdu, že z této lásky k Ježíši opuštěnému najdeme novou možnost, jak žít s Bohem v jakékoli okolnosti. To by bylo shrnutí. (*potlesk*)

Maria: Ďakujeme! A aký je tvoj dojem, Jesús?

Jesús: Nuž po tomto, nemám veľa čo dodať! (*smiech*) a hlavne po všetkých týchto silných príbehoch. Na myseľ mi prichádza to, čo povedal pápež František tohto leta v Krakove, na stretnutí s mládežou: veľkým Otcovým darom ľudstvu je Ježiš, teda osoba, človek, ktorý je Boh, ako povedala Emmaus, ktorý vzal na seba všetky tieto naše veci, ktorý sa stal vážne, skutočne človekom, a vzal na seba utečencov, väzňov, všetko násilie... všetko toto. A Otcovým darom Synovi je vzkriesenie.

Som presvedčený, že tento príbeh lásky je jediný, pre ktorý sa dnes dá veriť v Boha, iba tento príbeh, preto musíme pokračovať a rozprávať tento príbeh našim životom.

Veľmi ma oslovilo to, čo sme dnes videli, lebo, čo môžeme urobiť my? Urobiť Bohu láskavosť. Čiže v tomto príbehu, čo môžeme urobiť my? Urobme Bohu láskavosť tým, že budeme rozprávať o tomto príbehu, o príbehu lásky.

Maria: Ďakujeme!

10. CHIARA LUBICHOVÁ: OPUSTENÝ JEŽIŠ A ZJEDNOTENÝ SVET

Ryan: Pre mňa to bol veľký dar, ale niekto si môže myslieť, že je to len „kvapka v moci“. Chcel by som vedieť, čo si o tom myslíš ty.

Emmaus: Podívej, myslím si, že na toto téma si môžeme vyslechnout Chiařinu myšlenku, pretože Chiara prináša odpoveď mladým ľuďom, ktorí sa jí ptajú: „Ale čo je pro tebe Ježiš opuštěný?“ A Chiara to vysvětluje, jmenuje všechna místa, kde se s ním setkává, kde ho nachází. Pak říká: Může to vypadat, že děláme málo – i ona si to říká – může se zdát, že děláme málo. A rozumím tomu: ale o co v podstatě jde? Je to kapka v oceánu. Ano, pomohli jsme několika uprchlíkům, se kterými jsme se setkali, dali jsme život několika vězňům, se kterými jsme přišli do kontaktu. A všichni ostatní? A všichni ostatní? To se může stát. Myslím si ale, jak to Chiara řekne, musíme se být jistí, že do této malé části vkládáme božskou jiskru, protože tam působí Bůh, nejsme to my. Takže my do té malé části vkládáme božskou jiskru, a tato božská jiskra nutně zahoří, exploduje, protože Bůh je exploze. Není to tedy kapka v moři, může to být kapka v moři, ale bude to kapka, která oceán přetvoří, je to schopnost vysoušet postupně oceán, kousek po kousku. Takže mějme odvahu! Teď nám to ale řekne Chiara, která nás povzbudí svou závěrečnou myšlenkou. Opakuji: je to neformální setkání, nejde o veřejnou akci, setkání s mladými lidmi, kteří jí kladou otázku a ona jim předává svůj odkaz.

Loppiano 16. mája 1987

Chiara so školami gen 2

Gen: [...] čo v sebe cítiš, Chiara, čo je dnes pre teba opustený Ježiš?

Chiara: Je to obrovská skutočnosť, pretože je to tak trochu celý život fokolarína i gen, je to tajomstvo. (...) Totiž svet je plný konzumizmu, sekularizmu, materializmu, hedonizmu, teda samých „-izmov“ a „-izmov“. (*smiech*) A my ho musíme premôcť, pretože ho máme aj v

našom vnútri: lipneme na veciach, na ľuďoch, na rodine, lipneme k svojej vlasti; lipneme na štúdiu, na všetkých tých veciach, ktoré nás obmedzujú... a všetci sme akoby udusení všetkými týmito „-izmami“ okolo nás.

(...) Opustený Ježiš je vo všetkých týchto bolestiach, pravda?, vo všetkých týchto prekážkach. Napríklad, cítim, že som celý zablokovaný a nedarí sa mi usmievať na iných gen. Je to opustený Ježiš, objím túto prekážku, lebo aj on sa takto cítil... „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“¹ Pocítil to a hneď povedal: *Do tvojich rúk, Pane,*² a vyriešilo sa to.

Alebo: cítim, že ma celého ovláda strach, alebo som celý bez chuti, nič sa mi nechce. Aj Ježiš sa javil úplne bez vôle, lebo až do tej chvíle sa mu darilo prežívať kríž kráľovsky, veď nám odovzdal svoju matku, odpustil svojim vrahom, a všetko to ešte ako Ježiš. Ale potom sa tam javí ako porazený, nevládny, slabý, javí sa takýto!, pretože to bola nekonečná skúška, pravdepodobne naň padlo celé peklo. A cítil sa taký vysilený, až zvolal: „Prečo? Prečo?“ Aj my sa takto pýtame v určitých skúškach, ale on ihneď povedal: *Do tvojich rúk, Pane.* Preto i my musíme ihneď objať opusteného Ježiša, vyriešiť to, čo nás zablokovalo, vyriešiť to, aby sme boli vzkriesení vnútri a mali medzi nami Vzkrieseného, a prinášali tohto Vzkrieseného medzi ostatnú mládež a vytvárali stále väčší a väčší priestor nebeskému Kráľovstvu.

Okrem toho vidíme opusteného Ježiša aj v druhých, lebo aj oni sa trápia: jeden je sirota, (...) treba ho milovať, byť mu my otcom, mamou; druhý je celý zúfalý; ďalší sa cíti zradený, porazený, rozvedený, sám, vo väzení. Musíme tu byť pre všetkých, všetkých, aby sme im odňali tieto bolesti, lebo bolesť druhého je moja, musíme ich do nej oslobodiť z lásky k opustenému Ježišovi v druhých.

Potom vidíme všetky prekážky, napätia, vojny medzi Východom a Západom, ťažkosti medzi Severom a Juhom, medzi generáciami, medzi rasami (...) my musíme pracovať, aby sme všetky tieto veci vyriešili.

(...) Preto opusteného Ježiša treba vidieť nielen v skúškach, ale aj vo všetkých týchto rozdeleniach. Povedia vám: „No vy ste fanatici! Čože chcete? Zjednotený svet? Nevidíte terorizmus, že zúria vojny, dokonca teraz hovoria o hviezdnych vojnách, existuje množstvo zbraní, čo chceš?!“

Ale nie, popi, nie! Ako som povedala pred chvíľou, opakujem aj vám, lebo je dôležité, aby ste práve vy vedeli, že voľakedy ani neexistovali ekologické problémy. Vy ste mladí a domnievate sa, že ekologický problém vždy existoval. Nie, neexistoval, nik o ňom nehovoril. (...) Dnes je to obrovský problém, ovplyvňuje to verejnú mienku, všetci, aj ja, cítime potrebu bojovať za ekologickú otázku, lebo sa ničí príroda, ktorá bola stvorená skrze Ježiša, človek tu už nemôže viac bývať, život sa tu stal čosi nemožné.

Prečo toto všetko? Lebo prišli prví, ktorí vložili prst do tejto rany a poukázali na to. Potom prišli ďalší, začali robiť malé činnosti, možnože vyčistili nejakú štvrt, potom azda začali s podpisovou akciou proti Černobyľu alebo proti inej podobnej veci a tak sa pomaly rozvinulo ekologické hnutie a dnes o tom hovoria všetci: od Ameriky po Austráliu, od Nemecka po

Taliansko, a dokonca sa založili aj politické strany: strana zelených presadzujúca myšlienky ekologického hnutia.

Chcem tým povedať, že ak my budeme bojovať za zjednotený svet a budeme konať hoci drobné činnosti, ktoré sa budú azda javiť ničím proti nejednote sveta a vojnám, (...) možno sa vám bude zdať, že nič nekonáte, zatiaľčo budete stále viac ovplyvňovať verejnú mienku, až kým si všetci neuvedomia: azda je správne smerovať skôr k zjednotenému svetu, lebo tu sa buď spojíme alebo zahynieme, lebo už existuje atómová bomba. Ako hovorieval Foco: „Či nás to všetkých spojí, alebo všetkých poroztráca, jednako zomrieme všetci.“

A tak ako sa dnes šíri ekologické hnutie a preto i my ako ľudia cítime, že je to správna vec, hoci predtým neexistovalo ani pomenovanie, rovnako aj Ideál zjednoteného sveta sa bude šíriť a šíriť, a bude si raziť cestu a mládež to bude čoraz viac považovať za svoju vec, budú za to bojovať, bude ich až pohoršovať, ak uvidia dvoch hádať sa, alebo že bieli sú proti čiernym, alebo ako sú proti sebe generácie, mladí proti starým ľuďom, budú pohoršení, lebo sa bude šíriť a prenikať určitá mentalita, určitá verejná mienka a to vám bude raziť cestu, a bude sa tým šíriť Ježiš. [...]

11. ZÁVER

Maria: A týmito Chiarinými slovami sa lúčime.

Ryan: Viac informácií o projektoch, ktoré sme tu dnes predstavili alebo ak chcete poslať vaše príbehy, navštívte nás na našej webovej stránke, alebo na Facebooku: Collegamento CH.

Maria: Budúce kolegamento bude 19. novembra 2016, o 20 hod..

Ryan: Ďakujeme vám všetkým a dovidenia pri ďalšom kolegamente CH!

Maria: Dovidenia! (*potlesk*)